آنچه تو می‌گویی و به آن فرا می‌خوانی بی‌شک نیکو است، اگر بگویی که آنچه ما انجام داده‌ایم کفاره‌ای دارد

از ابن عباس رضی الله عنهما روایت است که: مردمی از اهل شرک که در قتل و زنا زیاده‌روی کرده بودند به نزد محمد صلی الله علیه وسلم آمدند و گفتند: آنچه تو می‌گویی و به آن فرا می‌خوانی بی‌شک نیکو است، اگر بگویی که آنچه ما انجام داده‌ایم کفاره‌ای دارد، پس این آیه نازل شد: {وَالَّذينَ لا يَدعونَ مَعَ اللَّهِ إِلهًا آخَرَ وَلا يَقتُلونَ النَّفسَ الَّتي حَرَّمَ اللَّهُ إِلّا بِالحَقِّ وَلا يَزنونَ } [الفرقان: ۶۸] (و کسانی که معبودی دیگر با الله نمی‌خوانند و کسی که الله [کشتنش را] حرام کرده است، جز به‌حق نمی‌کشند و زنا نمی‌کنند، و این آیه نازل شد: {قُل يا عِبادِيَ الَّذينَ أَسرَفوا عَلى أَنفُسِهِم لا تَقنَطوا مِن رَحمَةِ اللَّهِ} [الزمر: ۵۳] {[ای پیامبر،] به بندگانم که [در ارتکاب به شرک و گناه] زیاده‌روی کرده‌اند، بگو: از رحمت الهی مأیوس نباشید}.

[صحیح] [متفق علیه]

مردان از مشرکان نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمدند در حالی که بسیار مرتکب قتل و زنا شده بودند، به پیامبر صلی الله علیه وسلم گفتند: آنچه تو به سوی آن دعوت می‌دهی یعنی اسلام و تعالیم آن چیز خوبی است، اما حال ما که مرتکب شرک و کبائر شده‌ایم چگونه است و آیا این کفاره‌ای دارد؟ پس این دو آیه نازل شد و الله توبهٔ مردم را با وجود زیادی گناهان و بزرگی آن پذیرفت، و اگر چنین نبود به کفر و طغیانشان ادامه می دادند و وارد این دین نمی‌شدند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/prs/show/65071